

Arrest

nr. 176 983 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 april 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 1 oktober 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 23 maart 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.10.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Immers, uit het voorgelegde mailverkeer blijkt het volgende:

Geciteerd uit het mailverkeer:

- mail dd. 28.07.2011: 'je constate que tu bloques tout contact et que en effet tu es tres desagreable comme ca. Je constate que tu prends des décisions sans me parler ... a partir du 2ieme jour de la 2ieme semaine que j'étais au maroc, tu n'étais et tu n'est pas une personne de référence ... il reste une multitude de point negatifs depuis cette deuxième semaine, je déteste des mensonges et doubles jeux' (referentiepersoon)

- mail dd. 14.01.2012 : 'j'ai envoyé un email pour expliquer le statut TRES NEUTRE et sans obligations de cette forme juridique en Belgique «la cohabitation légale». Tu dois savoir que tu es et tu reste mon ami, j'ai une tres grande sympathie pour toi, et je veux faire tout pour t'aider à régler ta situation légale ... a tout moment tu peux donc «reprenre le fil» ca veut dire: quand tu reviens, les possibilités de régler ta situation juridiquement continuent à exister ici. ... Tu peux encore prendre ton adresse ici ... Tu peux aussi venir habiter dans la première partie de la maison, si tu trouves une fille en Belgique par exemple ... Une famille peut habiter ici, ensemble (et PAS ensemble avec moi) sur le même no de maison' (referentiepersoon)

- mail 13.01.2012 : 'j'ai décidé que je vais jamais fais cette kwabitation avec toi ou avec un autre pour des raisons si je fais sa avec toi je vais toujours etre afichierque j'étais avec un homme en sa fais des probleme pour moi quand je me marier et bien sur moi je vais contrwir une famille ...' (betrokkene)

- mail 08.12.2012 : 'quant à moi j'ai bp de problemes avec mon futur femme elle me mis ds un prison de contrôle ts le temps très jalouse je ne sais pas si je vais continuer avec elle ... si par exemple je veux plus rester avec cette femme tu pense que la commune accepte notre procudaire ou ca va etre refuser comme tarik ...' (betrokkene)

- mail 08.12.2012 : 'donc la possibilité pour toi reste ouverte ici de plusieurs facons ... 1) tu peux apres ton mariage avec la fille, venir habiter ici dans la partie devant. A un prix tres bas.

Bien sur la consommation de plus de eau et electricite et chauffage, mais c'est des frais que vous auriez partout. Le loyer, serait très bas. 2) Si tu ne fais pas le mariage avec la fille ... donc dans le cas que tu veux venir habiter ici dans le cadre de cohabitation légale avec moi, ca reste possible aussi' (referentiepersoon)

Uit de inhoud van dit mailverkeer blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band/relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, maar eerder van afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van betrokkene.

Gelet op het voorgaande, werd er niet voldaan aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg voldoet betrokkene dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Eerst onderdeel

Onder punt 5a van zijn brief van 7.10.2014 legde verzoeker in duidelijke termen uit waarom de door hem zwartgemaakte passages uit het emailverkeer niet gebruikt mochten worden:

De zwartgemaakte teksten betreffen teksten waarop wij privé-bezwaren uiten, om volgende duidelijke redenen: het betreft teksten die louter verwarring kunnen stichten, teksten die gevitieerd zijn en foute informatie bevatten.

Dat alles is afkomstig van een externe persoon, genaamd R. K. (...).

De bijgevoegde verklaring van H. A. (...), verklaring op de Koran, geeft duidelijk aan waarom die teksten in de emails zwartgemaakt zijn: de teksten zijn inhoudelijk foutief, en werden ingegeven door leugenachtige verklaringen en opstoking van de persoon R. K. (...).

De lezing van die teksten schept enkel verwarring, het gaat om een totaal fictief verhaal opgedist door R. K. (...), en het heeft te maken met de reëel bestaande homofobie in Marokko.

De verklaring van H. A. (...) dd 30 9 2014 is toegevoegd in subfarde 5 a.

De teksten hebben destijds, bij het ingediende dossier op 2 9 2013 voor een foute perceptie gezorgd.

Een deel van de emails wordt hier nu terug mee bezorgd, met als enige bedoeling om aan te duiden dat er steeds regelmatige contacten bestaan hebben tussen ondergetekenden, H. A. en P. V. D. (...).

De bestreden beslissing bevat geen enkel antwoord daarop en is bijgevolge niet omstandig gemotiveerd.

Uw Raad, in het arrest nr. 152.697 van 17.9.2015, heeft geoordeeld dat de motiveringsplicht niet geschonden was omdat “in casu de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan[geeft] op basis waarvan de beslissing is genomen” (punt 2.2). Deze motieven antwoorden trouwens niet op de wezenlijke kritieken uitgedrukt door verzoeker en zijn partner in hun brief van 7.10.2014. Het feit dat “deze [emails] onbetwistbaar deel uit[maken] van het administratief dossier” (punt 2.6.) ontslaat tegenpartij niet van haar verplichting tot motivatie. In deze bijzondere omstandigheden werd verzoeker niet in kennis gesteld van de redenen waarom tegenpartij de bestreden beslissing heeft genomen op basis van e-mails waarvan de authenticiteit betwist wordt.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

Verzoeker wordt niet in kennis gesteld van de redenen waarom tegenpartij nog steeds dezelfde beslissing van weigering neemt, gebaseerd op e-mails gedateerd van 2011 en 2012. Verzoeker en zijn partner hebben een lange en sterke relatie opgebouwd (verklaring van wettelijke samenwoning op 27.5.2013).

In zijn brief van 30.12.2015 heeft verzoeker uitgelegd dat zijn partner hem heeft bijgestaan tijdens de voorbereiding en de opvolging van zijn operatie in december 2015. Verzoeker en zijn partner worden bovendien als een huisgezin door de FOD Financiën voor het jaar 2015 (gezamenlijke aangifte van personenbelastingen). De bewijsstukken van deze elementen werden bijgevoegd aan de brief van december 2015.

Vier getuigenissen werden ook meegedeeld om het bestaan van een koppelrelatie met zijn Belgische partner te bewijzen (punt 5c van de brief van 7.10.2014, hernomen in het punt 5b van de brief van 30.12.2015).

De motivering van de bestreden beslissing laat niet toe te zien indien die stukken al dan niet in overweging genomen werden en bevat bijgevolg ook geen antwoord daarop, zodat de bestreden beslissing op dit vlak ook artikelen 40ter en 62 van de wet schendt.

De strikte herhaling van de beslissing van 6.1.2015, zonder nieuwe elementen in rekening te nemen, schendt de motiveringsplicht. Dit zou betekenen dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner uiteindelijk nooit in aanmerking zal genomen worden door tegenpartij, die herhaaldelijk naar betwiste e-mails dd. 2011 en 2012 verwijst.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing houdt absoluut geen rekening met de zaak die thans hangende is voor de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, en dit terwijl tegenpartij op de hoogte van die procedure is (die procedure werd vermeld in de brief van verzoeker dd. 31.12.2015 en de advocaat van tegenpartij is eveneens de advocaat van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Lokeren).

Toch heeft die procedure als inzet de analyse van de bedoeling van verzoeker en zijn partner, namelijk het al dan niet creëren van een duurzame levensgemeenschap.

Door zelfs niet naar die procedure te verwijzen heeft tegenpartij ook niet haar beslissing afdoende gemotiveerd."

2.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Zij verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Verzoekende partij meent evenwel dat geen enkel antwoord werd gegeven op haar argument waarom de door haar zwartgemaakte passages in het emailverkeer niet gebruikt mochten worden zodat wel degelijk een schending van de formele motiveringsplicht voorligt. Zij stelt dat niet uitgelegd wordt waarom verwerende partij toch de bestreden beslissing neemt op grond van dit emailverkeer terwijl de authenticiteit ervan betwist wordt.

De Raad duidt erop dat de motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, dit zijn de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168).

Zoals blijkt heeft de verwerende partij in casu toepassing gemaakt van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet en heeft zij de redenen aangegeven waarom volgens haar het bewijs niet geleverd is van een duurzame en stabiele relatie met de partner in functie waarvan de verzoekende partij verblijfsrecht wenst te bekomen. De verwerende partij verwijst hiertoe naar het emailverkeer dat door de verzoekende partij zelf werd voorgelegd en stelt dat uit de inhoud ervan blijkt dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band of relatie tussen verzoekende partij en de referentiepersoon, maar dat het eerder gaat om afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van verzoekende partij.

De formele motiveringsplicht brengt niet met zich mee dat verwerende partij verplicht is uitdrukkelijk te antwoorden op argumenten van verzoekende partij in verband met de reden waarom bepaalde passages uit het voorgelegde emailverkeer werden zwart gemaakt. Het feit op zich dat de verwerende partij van oordeel is dat uit het zelf door de verzoekende partij voorgelegde emailverkeer blijkt dat er geen sprake is van een daadwerkelijke relatie, impliceert immers dat het argument van verzoekende partij waarom bepaalde passages uit het emailverkeer niet zouden mogen gebruikt worden, het terzijde schuiven van deze zwartgemaakte passages in de beoordeling van de aanvraag niet kan verantwoorden. Uit de motivering blijkt waarom de argumentatie van verzoekende partij niet wordt gevolgd. De verwerende partij houdt gewoon vast aan hetgeen zij reeds eerder besliste. Immers blijkt dat verzoekende partij reeds twee eerdere gezinsherenigingsaanvragen heeft ingediend waarbij uit het administratief dossier blijkt dat zij zich steeds verzet heeft tegen het gebruik van de zwartgemaakte passages uit het emailverkeer. Deze gezinsherenigingsaanvragen werden geweigerd en het beroep tegen deze weigeringsbeslissingen werd verworpen waarbij ook de Raad zich reeds heeft uitgesproken over de kritiek van verzoekende partij op het gebruik van de zwartgemaakte passages in het emailverkeer.

Zo oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 152 697 van 17 september 2015 als volgt: *"(...) stelt de Raad vast dat het betreffende e-mailverkeer door de verzoekende partij zelf werden voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag gezinshereniging, en deze stukken maken dus onbetwistbaar deel uit van het administratief dossier. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdt met stukken die de verzoekende partij zelf heeft bijgebracht, zij het in een eerdere procedure. De gemachtigde mag, binnen het kader van artikel 40bis, § 2, 2°, a van de vreemdelingenwet en zijn ruime appreciatiebevoegdheid, het duurzaam en stabiel karakter van de voorgehouden relatie in twijfel trekken wanneer in de voorgelegde e-mails duidelijk wordt gesproken over de mogelijkheid om een meisje in België te vinden en over grote problemen met een toekomstige vrouw. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit dit geciteerde mailverkeer besluit dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen verzoekende partij en haar partner. De verwerende partij kon dan ook op niet kennelijk onredelijke wijze besluiten dat "Uit de inhoud van dit mailverkeer blijkt dat er geen*

sprake is van een affectieve en relationele band/relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, maar eerder van afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van betrokkene". Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat bepaalde passages uit de door haar voorgelegde e-mails niet gebruikt mogen worden, kan hieraan geen afbreuk doen, noch het feit dat zij klacht zou hebben ingediend tegen het gebruik van deze e-mails of dat zij een procedure lopende heeft tegen de weigering van huwelijksvoltrekking." Waar verzoekende partij in het thans voorliggende verzoekschrift kritiek lijkt te uiten op voormeld arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat dergelijke kritiek in kader van huidige procedure niet dienstig is. Indien de verzoekende partij het oneens is met het arrest van de Raad, stond het haar vrij hiertegen cassatieberoep aan te tekenen, hetgeen zij blijkens de gegevens kenbaar bij de Raad, nagelaten heeft te doen.

De formele motiveringsplicht vereist niet dat de verwerende partij elk argument van de verzoekende partij moet weerleggen om afdoende te zijn. Het volstaat immers dat in de beslissing opgenomen motieven de beslissing kunnen dragen. Wat als een afdoende motivering te beschouwen valt, moet in concreto uitgemaakt worden, geval per geval. Het blijkt uit de bestreden beslissing dat alle elementen, op basis waarvan besloten is dat er geen sprake is van een daadwerkelijke relatie, in aanmerking zijn genomen en dat de verzoekende partij onvoldoende elementen aanbrengt om het tegendeel te bewijzen.

2.3. Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; (...)"*

Artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, 2de lid juncto artikel 40ter, 2de lid van de vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting.

2.5. In casu wordt de aanvraag van de verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner zodat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie ligt bij de aanvrager en is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

In casu werd door de gemachtigde besloten dat een duurzame en stabiele relatie tussen verzoekende partij en haar partner, zoals vereist door de vreemdelingenwet, niet werd aangetoond.

2.6. Dit besluit wordt door verzoekende partij betwist: meer bepaald stelt verzoekende partij dat zij bij haar huidige aanvraag diverse stukken heeft gevoegd en dat uit de motivering niet blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, dat het slechts om een herhaling gaat van een vorige beslissing zonder de nieuwe elementen in rekening te nemen en dat evenmin rekening werd gehouden met de zaak die thans hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen.

2.7. De Raad benadrukt nogmaals dat het betreffende e-mailverkeer door de verzoekende partij zelf werd voorgelegd in het kader van een eerdere aanvraag gezinshereniging, zodat deze stukken onbetwistbaar deel uitmaken van het administratief dossier. Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij rekening houdt met stukken die de verzoekende partij zelf heeft bijgebracht, zij het in een eerdere procedure. De gemachtigde mag, binnen het kader van artikel 40bis, § 2, 2°, a van de vreemdelingenwet en zijn ruime appreciatiebevoegdheid, het duurzaam en stabiel karakter van de voorgehouden relatie in twijfel trekken wanneer in de voorgelegde e-mails duidelijk wordt gesproken over de mogelijkheid om een meisje in België te vinden en over grote problemen met een toekomstige vrouw. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde uit dit geciteerde mailverkeer besluit dat er geen sprake is van een affectieve en relationele band tussen verzoekende partij en haar partner.

Met haar nieuwe aanvraag voor gezinshereniging blijkt verzoekende partij te volharden in het bekomen van een verblijfsstatuut op grond van een duurzame en stabiele relatie, maar dit neemt niet weg dat verwerende partij bij het beoordelen van deze aanvraag niet alle elementen die deel uitmaken van het administratief dossier zou mogen betrekken. Het loutere feit dat verzoekende partij nogmaals verklaart waarom volgens haar de zwartgemaakte passages in het emailverkeer niet mogen worden gebruikt, dat er een samenwoning is sinds 27 mei 2013, dat verzoekende partij werd bijgestaan tijdens de voorbereiding en opvolging van haar operatie in december 2015 door de persoon waarmee zij samenwoont en dat zij een gezamenlijke belastingaangifte hebben gedaan, maakt niet dat het thans kennelijk onredelijk is voor de verwerende partij om nog steeds meer belang te hechten aan de zwartgemaakte passages uit het emailverkeer waaruit onomstotelijk blijkt dat het geenszins de bedoeling is van verzoekende partij en haar partner een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis van de vreemdelingenwet te hebben.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij duidelijk gemotiveerd waarom naar haar oordeel verzoekende partij het bestaan van een duurzame en stabiele relatie niet heeft aangetoond

en op grond van welke stukken zij tot dit oordeel is gekomen. Het gegeven dat verzoekende partij daarnaast nog een aantal andere stukken neerlegde om deze relatie aan te tonen alsook haar subjectieve kritiek op de zelf door haar aangeleverde e-mails, kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststelling. De gemachtigde is niet gehouden de motieven van de motieven te geven zodat verzoekende partij niet gevolgd kan worden waar zij meent dat het niet duidelijk is of de verwerende partij wel rekening heeft gehouden met alle stukken. Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat uit het e-mailverkeer duidelijk blijkt dat er in casu geen sprake is van een duurzame en stabiele relatie in de zin van de desbetreffende wetsbepaling en die aanleiding kan geven tot verblijfsrecht. Uit het e-mailverkeer tussen de verzoekende partij en haar partner blijkt op ondubbelzinnige wijze dat er geen sprake is van een affectieve relatie, zodat – gezien dit e-mailverkeer afkomstig is van de betrokkene(n) zelf – het logisch is dat de verwerende partij zich hierop baseert om tot haar besluit te komen en evenmin waarde hecht aan de getuigenverklaringen van derden. Evenmin ziet de Raad in waarom de verwerende partij nog zou moeten motiveren omtrent de hangende procedure nu niet blijkt waarom deze procedure tot een ander besluit had kunnen leiden. Bovendien geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf te kennen dat de inzet van deze procedure de analyse betreft van de bedoeling van verzoekende partij en haar partner inzake het al dan niet creëren van een duurzame levensgemeenschap, zodat indien deze procedure voor haar een positieve uitslag kent, er niets haar in de weg staat op grond hiervan een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij meent dat haar relatie door de verwerende partij nooit in aanmerking zou genomen worden. De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij toekomt om overtuigende stukken voor te leggen waaruit de daadwerkelijkheid van de relatie blijkt. Nu verzoekende partij zelf – weze het bij een eerdere aanvraag – stukken heeft voorgelegd waaruit net het tegendeel blijkt, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat gelet op de afwezigheid van een affectieve relatie hieruit geen verblijfsrecht kan ontstaan.

2.8. Een schending van de artikelen 40ter en 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.9. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 EVRM en van de artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“De bescherming van het gezinsleven wordt door artikelen 7 van het Handvest en 8 EVRM georganiseerd. In toepassing van artikel 47 van het Handvest heeft verzoeker recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

De aanwezigheid van de kandidaten tot het huwelijk is gewoonlijk in het kader van de procedures zoals in kort geding door de rechtbanken vereist. Het is immers vaak noodzakelijk de personen ter zitting te moeten ondervragen. Die persoonlijke aanwezigheid maakt vervolgens deel uit het recht op doeltreffende voorziening in rechte, in het bijzonder in dossiers zoals in casu waar de bedoeling van verzoeker onderzocht moet worden, terwijl de neergelegde stukken die bedoeling niet afdoende hebben bewezen.

Bovendien wordt het recht op het huwelijk door artikelen 9 van het Handvest en 12 van het EVRM beschermd.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoeker niet op zijn eigen proces aanwezig zal kunnen zijn, en aldus dat hij zijn recht om te genieten van artikelen 7 en 9 van het Handvest en 8 en 12 EVRM niet ten volle zal kunnen verdedigen. De bestreden beslissing schendt aldus artikelen 8 en 12 van het EVRM, evenals van artikelen 7, 9 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

2.10. In het kader van de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest betoogt de verzoekende partij als volgt: *“De aanwezigheid van de kandidaten tot het huwelijk is gewoonlijk in het kader van de procedures zoals in kort geding door de rechtbanken vereist. Het is immers vaak noodzakelijk de personen ter zitting te moeten ondervragen.”* Met deze bewering maakt de verzoekende partij echter niet aannemelijk dat haar persoonlijke verschijning noodzakelijk is in de voornoemde procedure. De verzoekende partij kan zich laten vertegenwoordigen door haar raadsman om haar belangen te verdedigen. Bovendien stelt de verzoekende partij als volgt: *“Die persoonlijke aanwezigheid maakt vervolgens deel uit het recht op doeltreffende voorziening in rechte.”* Artikel 47 van het Handvest bepaalt echter als volgt:

“Artikel 47

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Uit de eenvoudige lezing van deze bepaling blijkt dat artikel 47 geen enkel recht op ‘*persoonlijke aanwezigheid*’ waarborgt. Bovendien staat het de verzoekende partij vrij – indien haar persoonlijke aanwezigheid toch noodzakelijk zou blijken – om reden daarvan toegang tot het Belgische grondgebied te vragen ten einde aanwezig te kunnen zijn bij de behandeling van haar zaak.

2.11. Voor wat betreft de opgeworpen schending van enig gezinsleven door de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verzoekende partij haar voorgehouden gezinsleven niet aannemelijk heeft gemaakt. Zoals hierboven reeds werd gesteld heeft de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat uit deze e-mails blijkt dat *“er geen sprake is van een affectieve en relationele band/relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, maar eerder van afspraken en een zakelijke overeenkomst met het oog op het regelen van het verblijfsstatuut van betrokkene”*. Zelfs indien er sprake zou kunnen zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, *quod non in casu*, verhindert de loutere omstandigheid dat verzoekende partij in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat haar aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, op zich niet de voortzetting van het gezinsleven elders of in het land van herkomst. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekende partij toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, Marokko, verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko. Bovendien heeft de bestreden beslissing enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

2.12. Wat de opgeworpen schending van het recht op huwelijk betreft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geenszins het recht op huwelijk van de verzoekende partij beperkt noch uitsluit. De schending van dit recht kan dan ook niet worden aangenomen.

2.13. De verzoekende partij heeft de schending van de door haar opgeworpen bepalingen niet aannemelijk gemaakt. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER